

Pytanie czternaste:

Czy art. 267 akapit pierwszy lit. b) TFUE w odniesieniu do pytania o ważność prawa wtórnego, z którym ma obowiązek wystąpić nawet sąd nierozpatrujący sprawy w ostatniej instancji, oraz związanego z pytaniem o ważność zobowiązania sądu odsyłającego do zagwarantowania stosowania obowiązującego prawa Unii poprzez wydanie postanowienia o zastosowaniu środka tymczasowego, w którym ze względu na pierwszeństwo stosowania prawa Unii nie dopuszczono możliwości wniesienia skargi rewizyjnej, należy interpretować w ten sposób, że prawo Unii stoi na przeszkodzie normom państwa członkowskiego takim jak art. 133 ust. 4, art. 133 ust. 9 Bundes-Verfassungsgesetz (federalnej ustawy konstytucyjnej, Austria; zwanej dalej „B-VG”) w związku z § 25a ust. 1–3 i § 30a ust. 7 Verwaltungsgerichtshofgesetz 1985 (ustawy o trybunale administracyjnym z dnia 1985 r.; zwanej dalej „VwGG”), które w ramach porządku krajowego przyznają stronom głównego postępowania administracyjnego środki ochrony prawnej w postaci kontroli postanowienia sądu administracyjnego przez Verwaltungsgerichtshof (trybunał administracyjny) w formie nadzwyczajnej skargi rewizyjnej?

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2004, L 200, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenie (WE) nr 987/2009 dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 (Dz.U. 2012, L 149, s. 4).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 4 listopada 2020 r. – CC / Pensionsversicherungsanstalt**

(Sprawa C-576/20)

(2021/C 35/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CC

Druga strona postępowania: Pensionsversicherungsanstalt

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 44 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (¹) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uwzględnianiu okresów przeznaczonych na wychowywanie dziecka spędzonych w innych państwach członkowskich przez państwo członkowskie właściwe dla przyznania emerytury, zgodnie z którego ustawodawstwem osoba ubiegająca się o emeryturę przez cały okres swojego życia zawodowego, z wyjątkiem okresów przeznaczonych na wychowywanie dzieci, wykonywała pracę najemną lub pracę na własny rachunek, choćby z tego względu, że w chwili gdy zgodnie z ustawodawstwem tego państwa członkowskiego zaczęto uwzględniać okres przeznaczony na wychowywanie dziecka w odniesieniu do danego dziecka, osoba ta nie wykonywała pracy najemnej ani pracy na własny rachunek?

W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

2) Czy art. 44 ust. 2 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 987/2009 należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które jest właściwe na podstawie tytułu II rozporządzenia nr 883/4004, generalnie nie uwzględnia okresów przeznaczonych na wychowywanie dziecka, czy też nie uwzględnia tych okresów tylko w konkretnym przypadku?

(¹) Dz.U. 2009, L 284, s. 1.